

KOVÁCS L. ZSOLT

csodagranulátum.

ahogy ballag előttem, megfordul, a szemembe néz, és én élesebben látok szemén keresztül – nem hagy nyugodni. fejem kapkodni vágyom, hogy ne érje utol a zakatoló miért (mert a tényyszerűségben gyorsan akklimatizálódok) minden vízió elfagy, ha vízióként határozzák meg, s onnantól csak a tér egy kitöltött részévé válik. vajon gondol-e rám a jövő, ahogy két szemén át, hogy minden percem egy végeláthatatlan indok, keresztthuzat egy történelemtörténet körülmélet lapjaiba kapaszkodva. platánfasor és salakbeton, csikkek egy játszótér harsány gumiórleményében. az, amit kitársz, sosem csukódik be igazán. hülye egy helyzet. a könnyecsatornák, mint a bádogeresz, idővel feltelnek megbarnult, zörgő levelekkel, s mindig ott ázik be a lélek, ahol legkevésbé számítász rá. nehéz madarak ezek az égen, szárnyaik csak lebegésük álcája, ha puskáddal el is találod, mozdulatlan úsznak tovább a villám hintette fényben. ha mindennek van joga élni és létezni, a gyűlölethentesek is majd pokolban végzik? hogy van ez? megméretettnek, mint a számozott lapok. egy ideje már csak köröket rajzolok a hóba, nem érdekel, ki tud szebb végtelent pisálni bele. ha kiborul a bili, úgylis minden elolvad. száműzöttek vagyunk, az egyéniség büntettének szívbemarkoló következménye. attól ne félj, hogy nem lesz benned boldogság; egy gyilkost, ha nem gyilkolhat, hogy vidítasz fel? egymásra telepedő árterek vagyunk, töltések közé fogott szunnyadó vadvizek. egy történet, egy érv, egy váratlan ébredés. mondd csak, hány cukorral kéred ezt a sűrű- fekete gyászt, mi minden reggel ott lebeg, hogy kiverje a maradék álmat is a szemedből, hogy meg ne lásd ez örök elme makulátlan ragyogását? az asztali lámpa fénye, a faluvégi műanyaggyárból érkező szűrős szagú létminimum. tegnap leterítettem egy oroszlánt, s ma

nekem kell megennem azt a gazellát, kitől elvettem
 a halált. hú, de olcsó ez az egész, a győzni akarás olcsó
 és béna kifogása; két szememre nyomott puskacsó,
 imákba kulcsolódó víziók... gyenge vagyok, s ez rémiszt
 meg a legkevésbé engem -----XX

rajtunk múlik.

ásóval a kezében jött a kihúlt koponyáért
 a lélegeztető gépek zúgása után ez a csend
 maga a pokol. én emlékszem még, mert
 felejteni egyszerűbb. a távozás után hosszú
 szép szünet minden magától értődő. nő
 a haj és a köröm. a padláson sokasodnak
 a múlt ereklyéi. mind csak bezárva létezőnk
 a tér fogsága maga a húsbazárt lét. tovább
 is van, ha érdekel, de az már nem zsúfolható
 szavakba. isten előtti időket élünk. saját
 sorsunk jogán félelmet nem ismerve féltjük
 a be nem ismert félelmeinket. az ásó élet,
 hogy találkozol majd egy lánnyal, kinek
 hajgumi van a csuklója körül, és jól állnak
 szájában a vulgáris szavak. a tiszta színeket
 érzékelni: merülni kifulladásig a vágyak
 nagy korallzátonyánál, utolsó pillanatban
 kopoltyút növesztteni. azt hiszem háromféle-
 képpen halhat meg egy ember: zuhanva,
 lebegve, önmaga láncainak csúf fogságában,
 mert a békének nincs iránya, sem támadás-
 pontja. belülről növekszik, mint azok a sokat
 gyakorolt mozdulatsorok, mik a végén reflexszé
 szerveződnek. hogy az idő bennünk gömbölyödik,
 és rajtunk múlik. nincs eleje, se vége, érzékelhető
 fejlődési stádiuma. azért vagyunk egyek,
 hogy ne legyünk egyedül, és azért vagyunk
 egyedül, mert nem vagyunk egyek. kicsit minden
 fáj, és kicsit minden gyönyörű. beleborzongani:
 egy élet, egy halál. évenként egy május,
 hétvégenként egy pillantásnyi szóköz,

eltévedt gondolatjel. nem a hiányt, a megszokást nehéz megszokni. a gödör zuhanását a földbe. a létező legszebb történetet egy pohár borral xanaxként lenyelni, hogy sima és gömbölyű legyen az a csend, mire nem mer rákérdezni senki.

tiszta szívvel.

holnaptól nem tudom eldönteni: leszek valamilyen, mióta olvastam, hogy a 11:11-nek spirituális jelentése van, folyton beleszaladok. az agyam tudat alatt számolja a perceket a bekövetkezésig, majd reagál – talán így született minden. a nap, a föld, a csillagok. az úr a még be nem fejezett része az univerzumnak: parcellázatlan, kiadó telek. a szobában életlen félhomály. nehéz lenyelni. a nyúl és a macska is vedlik, finom szőr telepszik a tárgyakra. közöttük élünk, nappalink, mint egy plüss gumiszoba, ahol mi a félhomály szötte vastag kényszerzubbonyban szeretkezünk, míg az ég kialszik. se tovább. puff. felébredek részegen fekszem fádom valami kivilágítatlan mellékutca egy holdsugár felnyitja a gyomrom kiveszi belőle a szívem a helyére illeszti egy távoli galaxis halovány csillagja törlést kér tampont majd összevarr. elmúlt minden, minek be kellett volna következnie már rég. kigyulladnak fények, elalszanak, árnyékom keresem, de nincs térbeli kivetülése. hogy ilyen a hiány geometriája, kitölti láthatatlan szerveim. nincs fontosabb dolog az egylényegűségénél: ködbe temetkező acélhidak, üvegpalaták, golyó ütötte falak alján lehullott vakolat, elnyűtt cipőket ringató magasfeszültségű kábelek. ki merem jelenteni: nem félek, de dolgozom rajt. mert a reinkarnáció szoftvertelepítője végtelenül gyors és mérhetetlenül egyszerű: next, next, finish. és nem marad emlék, lázálom, gyász, kipoztolt üzenet. egy fura, megnyugtató sejtés, egy nukleáris tavasz a szívben: valahol valakit egy életen át szerettem.